

Karakoçan Akrostişı

– GürhanGürses · 23 Şubat 2012

Karakoçan'ın yukarıdan aşağıya doğru yazılışı münasebetiyle bir akrostiş düzenlemek ve bunu sizinle paylaşmak istedim. Bu paragrafın ve bundan sonraki paragrafların ilk harflerini yukarıdan aşağıya doğru okursanız akrostişimiz ortaya çıkacaktır. Zaten siyah ve büyük puntolarla da dikkatinizi çekecektir.

Karakoçanlı olabilmek ve bunu yaşatabilmek için her Karakoçanlının üzerine düşen fedakârlığı yapması ve bu fedakârlığın karşısında hiçbir şahsi hırsının bulunmaması gerekir diye düşünüyorum. Bu yazının da hiçbir karşılığı yoktur. Karakoçan bir gülse eğer ellerimizde, biz o gülün kokusuna dahi razıyız.

Adını dağlara yazdığımız, imzasını sulara attığımız, yapımız, özümüz, her şeyimiz Karakoçan. Seni anlatmak bu dönemde bize düştü, güle renk geldi, saza söz geldi, tene can geldi. Vakti zamanında bize kal geldi, dile lal geldi; bundan daha beter bir hal geldi. Gün dirlik günüdür, gün birlik günüdür. Haydi gençler el ele, kol kola... Karakoçan için çıkın yola. Selam verin sağa sola... Ayırmayın hiç kimseyi, kayırmayın zengini fakiri. Hor görmeyin garibi, yetimi... Getirmeyin dile ayıbı kusuru...

Rahatı kaçan ağaç şiirini paylaşmak istiyorum Melih Cevdet'ten:

Tanıdığım bir ağaç var

Etlik bağlarına yakın

Saadetin adını bile duymamış

Tanrının işine bakın.

Geceyi gündüzü biliyor

Dört mevsimi, rüzgârı, karı

Ay ışığına bayılıyor

Ama kötülemiyor karanlığı.

Ona bir kitap vereceğim

Rahatını kaçırmak için

Bir öğrene görsün aşkı

Ağacı o vakit seyredin Tepe'de de bir ağaç vardı, Aldoğanların karşısında... Geniş mi genişti, büyük mü büyüktü... Bana mısın demezdi yaz kış... Çocuklar top oynardı yanı başında, tınmazdı. Bugün rahatı kaçan o kadar ağaç var ki, koca koca apartmanların altında yerlerinde yeller esiyor. Sizin de rahatınız kaçmaz mı bugün? Beton yığına doğru yelken açmışız haberiniz var mı? Yarın çocuklarınızın bedduası bizi zorda bırakmasın? Nasıl bir Karakoçan bırakıyoruz yarına biliyor musunuz? Fehmedebiliyor musunuz? Betondan bahçelerimiz, apartmandan bostanlarımız, asansörden ağaçlarımız var!

Adamım Karakoçan! Can damarım, fay hattım. Sebepsiz nükseden diş ağrısın sen. Aniden çıkan hipertansiyonumsun sen! Belalımsın, bir şehir içi minibüsünün arkasına yazılmış olan. Sana hitap etmeyen bir yazı eksiktir, sana nazar kılmayan bir bakış noksandır, senden bir kare almayan fotoğraf, fotoğraf değildir. Daha nem olacaksın? Yeri geldi mi beni yakansın yıkansın yeri geldi mi baş tacı yapansın. Hem seversin hem döversin. Sen var ya sen, olsan da olmasan da olmazsın. Bir olsana! Kolumda dövmen, ağzımda sövmen! Heykeli dikilecek o kadar şahsın var, değeri olan onca zatın var.

Haddizatında 12 Dev Adamın var. Yürek rakımı yüksek olan insanın var, gönül reytingi zirvede olan maşukun var. Hangi ilçe bu kadar övülmüştür; Kiğı, Yayladere, Kovancılar, Palu... Bu yazıyı kazısam Yolçatı girişine, Mecnun yaşıyor mu demezler mi? Leylam sen olmaz mısın ey Karakoçan? Gelip de cemalin görenler herhalde ayıplamazlar? Karakoçan, Karakoçan dedikleri bu mu diye?

Ohi çayın akar gümbür gümbür... Kalecik Çayı akar usul usul... Kırkpınar'da çağlar artezyenler şırl şırl... Suyundan, huyundan, oynanan oyundan; çık gel akşamdan, sen seni anlatmaz mısın Karakoçan! Goman'dan baktığında vurulmaz mısın nigârına, Yolçatı'dan indiğinde sarılmaz mısın kollarına? Karapınar'dan geldiğinde hoşlanmaz mısın Karakoçan? Bu bir yüreğin âcizane giryanıdır söze gelen. Çok ağır bir yükün dışı vurumudur beyan edilen.

Çal Cafer kardeş çal sazını sen! Bu gece bizim gecemiz. Bu gece Karakoçan'ın gecesi... Vur davulcu kardeş vur davuluna, bu düğün bizim düğünümüz. Çek halayını, vur voltanı, çek tespihini... Kaç rampa çıkacaksın sen? Gelen ağamdır, giden paşamdır... Karakoçan türküsünü söyle Rodi kardeş! Silbus u Tari sen de söyle... Duysun herkes sesimizi; buğday benizli, derya gönüllü insanların memleketini tanısin hezar iki millet! Şairlerin incilerini döksün, yazarların methiyelerini düzsün.

Alabildiğine mutlu oluyorum seni yazınca. Karınca kararınca da olsa mesut oluyorum. Seni ifade ediyorum, seni anlatıyorum, seni beyan ediyorum. Kırk kapılı bir hansın ve ben kırk kapını ardına değin açıp herkese anlatmak istiyorum hazinelerini... Ejderhalar çıkabilir, çıyanlar olabilir, yılanlar sokabilir bu yolda... Olsun, senin uğrudadır tüm bunlar. Kime ne kâr kalır? Zararın kârın ötesindesin, iyinin kötünün berisindesin. Sana uzanan bir el olmak istiyorum, sana dokunan bir dudak olmak istiyorum.

Noktanın başındayım. Ne bir eksik olsun ne bir fazla olsun. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı noktada izanımız her şeye yetsin. Sen yıldız olsan biz karanlık oluruz, tablomuz bir olur. Sen toprak olsan biz tohum oluruz. Sen dal olsan biz çiçek oluruz. Sen su olsan biz yatak oluruz akman için. Sen rüzgâr olsan biz servi olur salınırız. Sen ne olursan biz ona yakın oluruz. İşte bizim hikâyemiz bu!